24 MART ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/12 No:706
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Kadın cinayetleri hız kesmeden devam ederken Türkiye, Erdoğan'ın kararıyla İstanbul Sözleşmesi'nden ayrıldı.

mert Dolapçıoğlu

ilker altungök

Kaybettiğinizde üzülmeyeceğiniz miktarlar

Sevgili arkadaşlarım, kardeşlerim. Hepinizin bildiğini sandığım bir hikâye: Şu bizim "rahmetli başkan Kennedy'nin" babası, borsada önemli yatırımları olan pek zengin bir adammış. O dönemler de "roaring twenties" yani "kükreyen yirmiler", 1920'lerin ekonomik sıçrama dönemi.

Kennedy'nin babası, (ki onun da adı tıpkı rahmetli başkan Kennedy'nin ağabeyi gibi Joseph Patrick Kennedy. Biliyorsunuz bu Amerika zenginleri, çocuklarına aynı ismi verip sonuna "junior" ekliyor, çocuk da oğluna aynı ismi verirse sonuna III ekliyorlar öyle devam ediyor. Baba Kennedy de zaten gelecekte başkanlık için kendi ismini taşıyan bu evladını hazırlıyor ama oğlan ikinci dünya savaşında ölünce elde "rahmetli başkan Kennedy" kalıyor, onu başkan yapıyorlar. Çünkü biliyorsunuz ABD öyle muazzam bir demokrasi ki 330 milyonluk ülkede bir Kennedy illa ki senatör, punduna getirirse başkan olur. Hatta senatodaki son Kennedy 2009'da cavlağı çekip öldüğünde Yasemin Çongar Taraf gazetesine, "Amerika Aslanını Kaybetti"diye hüzünlü bir başlık attırmış kendisi de "Amerikan siyasetindeki son Kennedy, ah vah" temalı içli bir yazı yazmıştı. O esnada temsilciler meclisinde başka Kennedy'ler vardı ama olsun. Hatta şu anda Joseph Patrick Kennedy III (aha geldi bakın III) yani bizim rahmetli başkan Kennedy'nin kardeşinin torunu, Masaçuset'ten milletvekili. Tabii ki o da Harvard hukuk mezunu, çünkü neden olmasın? Tesadüf işte, 330 milyonluk Amerika'da bir aile var, bütün fertleri Harvard hukuk mezunu, bütün fertleri illa ya senatör ya milletvekili, çünkü demokrasi, çünkü fırsat eşitliği. Tabii Kennedy'ler tek aile değil bunun gibi en az yüz tane aile var böyle, e hâliyle bu ailelerden ne Senato'da ne Temsilciler Meclisi'nde halka yer yok, arada numunelik, AOC gibi kardeşlerimiz belirip kayboluyor o kadar. Oha, hâlâ parantezin içindeyim, siz de hiç ses etmiyorsunuz ama cümlenin başını, parantezin neyi böldüğünü unuttunuz tabii. Ama bakmasını bilene bu parantezde büyük hikmet var. Rahmetli başkan Kennedy'nin babasından bahsediyorduk. Allahtan onun da elbette yine aynı ismi, bu sefer Joseph Patrick diye değil de Patrick Joseph diye taşıyan babasına girmedik. Ve evet, bu Kennedy'lerde üç tane isim var, onu birbirlerine verip durmuş ayıoğluayılar.) İşte bu baba Kennedy'nin 1920'lerde borsada dev yatırımları var. Borsa her gün tavan ve bir gün ayakkabılarını boyatırken bir bakıyor boyacı çocuk "bile" hisse senedi konuşuyor, hatta baba Kennedy'ye hisse senedi tüyosu veriyor.

Bizim kalantor da "Hacı ayakkabı boyacısı bile bu işe girdiyse uzamanın vakti gelmiş," diyerek bütün hisse senetlerini satıyor ve hemen sonra kopacak 1929 buhranından hiç etkilenmiyor.

Tabii bence hikâye yalan, bu iblis kesin duyum almış, hisselerini çoktan ufak ufak satmaya başlamıştır, sonra da bunu uydurmuştur ama "Ayakkabı boyacısı hisse konuşmaya başladığında kaç!" yatırım terminolojisinde kendisine yer bulmuş bol deterjanlı bir ifade olmuştur.

Burada hikmet şu: Arkadaşlar bu hikâyedeki ayakkabı boyacısı biziz. Belki kısa vadede değil gibiyiz, belki "Meh meh, ben şimdiden üçe katladım, beşle yoğurdum" diye konuşanlarımız var aramızda ama uzun vadede hepimiz ayakkabı boyacısıyız. Yani adımızın sonunda öyle III, IV, ailemizin de her daim rezerve bir siyaset koltuğu falan yoksa, bu hikayedeki Kennedy değiliz.

Ama zaten herkes bu işlerin ne kadar riskli olduğunu biliyor ve size sürekli aynı şeyi söylüyorlar: ***"Kaybettiğinizde üzülmeyeceğiniz miktarlarla yatırım yapın."*** Arkadaşlar sizi bilemem ama benim "kaybettiğimde üzülmeyeceğim miktar" iki liradır, üç liradır hadi bilemediniz beş liradır, onunla da yatırım olmaz, çok çok fakir altılısı oynanır. Ulan geniş altılı oynadığımızda kaybedince üzülüyoruz da, bir haftalık, bir aylık emeğimizin buhar olup uçmasına nasıl üzülmeyelim? Bakın baba Kennedy'ye: Hiç de öyle "kaybettiğinde üzülmeyeceği miktarları" falan bırakmamış geride, ne var ne yok satmış, bu zamanın parasıyla milyarlarca doları var ama "kaybettiğinde üzülmeyeceği" beş kuruşu yok adamın.

Cebinizden çıktığında üzülmeyeceğiniz bir para varsa işte Nesin Vakfı, işte Darüşafaka. Üstelik hepimizin geleceği ve o gelecekte bir arada yaşayacak toplum için en garantili, en hayırlı yatırım. Çünkü biz bu denklemde ayakkabı boyacılarıyız ve ya hep beraber kazanabiliriz ya da hiçbirimiz.

cihan kılıç

HACI DEDE

MUTLU SON

Puzzle

Çocukken arkadaşlarımla oynarken, yerime başkasını bulurlar diye tuvalete bile gitmiyordum. Bunun çeşitli sıkıntılarını çeksem de ne kadar gerekli bir önlem olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Ankara'dan İstanbul'a taşınalı 2 yıl oldu ve 2 yıldır ne zaman Ankara'ya gitsem dahil olamadığımı hissediyorum. Sanki ben gidince Ankara'da taşlar yerine oturmuş, tamam olmuş gibi. Ailem, ilkokul, lise, üniversite arkadaşlarım ve Mansur Yavaş'tan oluşan bir ekip tamamladıkları on binlik Ankara puzzle'ını çerçeveletip gururla duvara asmış. Ben uyumsuz bir parça olarak üzerinde dolaşıp girebileceğim yer arıyorum.

Garantici davranıp aile evine gidiyorum. Pandemide az görüştüğümüz için benim fotoğraflarımdan oluşan bir köşe yapılmış, ölmüşüm gibi. Ne kadar istikrarlı çirkinleştiğimi fark ettikten sonra anne ve babamla yumruk selamı yapıyoruz. Çirkinleşmemdeki genetik sorumluluklarına dair herhangi bir suçluluk duygusu gözlemlemiyorum. Burada rutin bozmak, annemi babamı sıkmak gibi ihtimaller söz konusu değil ama misafir olarak gidilen her hanenin kendine has bir derdi var. Burada da çıkardığım herhangi bir ses, söylediğim herhangi bir sözcüğün devasa zahmetlere dönüşme tehlikesi var. Belime yastık verilmesin diye hep dik duruyor, ayaklarımdan terliği bir dakika bile çıkarmıyor ve hatta yemeği bile dışarıdan söylüyorum. Böylece istemeden de olsa "Alevilerin yemeği yenmez" tezine uygun davranıyorum.

Rutini bozmama rağmen arkadaşlarım tarafından sağlam bir sevgi gösterisi ile karşılanıyorum: "Ne yapmak istersin?" "Nasıl gidiyor?" ve "Kilo almışsın." Eve alınan hamster gibi bir noktadan sonra ilginçliğimi hızla yitirmeye başlıyorum. "Ne zaman döneceksin?" sorusunu da duyduktan sonra yapabileceklerim sınırlı. Gelişim şerefine bir halı saha düzenlenmesine karar veriliyor, meteoroloji "yağmurlu" göstermesine rağmen halı saha ayarlanıyor. Halbuki yağmurlu havada yapılan halı sahanın kazananı olmaz. Eskiden arkadaşlarımla, sevgilimle ve ailemle güle oynaya dolaştığım sokaklarda bir hayalet gibi dolaşıyorum. Ankara'da bir hayalet dolaşıyor… İki yıl önce İstanbul'a taşındığı için hemencecik unutulan Deniz diye bir çocuğun hayaleti. Her yer değişmiş, bütün mekanlar kapanmış. Yepyeni binalar yapılmış. Arkadaşlarım binalara şaşırmama da izin vermiyor, "O çoktan orada." Puzzle'da benim yerime çirkin bakanlık ek binaları koyulmuş.

Truman Şov filmi gibi benim merkezde olduğum bir şölen var. Herkes dertlerine ara verip benimle vakit geçiriyor. El ele verip Türklerin misafirperver olduğu mitini yaşatmaya çabalıyorlar, Alanya'daki Hell Boy animatörler gibi. Ben de balon patlatmalı interaktif oyunlardan muazzam bir keyif alan Rus turistler gibi, bu çabalarının karşılığını neşemle vermeye çalışıyorum. Fırsat buldukça evinde kaldığım insanlara doğu-batı ikileminde yakın durdukları tarafa göre baklava ya da yaş pasta ısmarlıyorum. Bu şaşalı şölenin karanlık bir tarafı var. Bütün bu sohbetlerin en melankolik kısmı, benim gideceğim günden sonrasına dair planların konuşulduğu anlar. "Deniz gittikten sonra doğalgaz işini…" ya da "Parti işini unutmayalım, mutlaka gelin dedi…" İşte o an gelip geçici olduğum gerçeği suratıma vuruluyor. Hayatın normal ritminde yerim olmadığını hatırlıyorum. Benle içiliyor, geziliyor, gülünüyor ve sonra hayatlarına dönüyorlar. Alkol kadar geçici bir işlevim var. Neyse n'apalım, iş işten geçmeden İstanbul Puzzle'ında yer kapmak gerek.

Tribal Enfeksiyon

CENGİZ ÜSTÜN

Biliyorsun bir bilgisayarı dakikalar içinde söküp takabiliyorum!

Ya bırak allaşkına ya! Epeski meziyetlerinle gelip duruyorsun bana, bitti diyorum. BİTTİ!

ÇIT!

Fondaki müzik ŞAK diye kesilince dans ta yarım kaldı! Ne yapsam? Ya şimdi öpeceğim ya hiç!

HI? Burnunda tatak var galiba FIJ! FIJJ! diye öfüyor!

YA NAR. CA!

YIL 2058 - Sanal markette sanal alış-veriş ve getirdikleri

Evden ışınlanarak geldim. Biraz peynir zeytin alayım dedim kahvaltılık. çoluk çocuk yesin...

Abla peynirim iyi değil be!

Sosis?

Sana gelmez vermiim! Ezinem var güzel...

AY! KIKIKI! Ağzımı açıyorum ışınlanmış, ışınlanmış! Töbe, töbe!..

HAHAHA!..

10 307 — 11 308

PİNG!

Aha biri Posta gazetesini bırakmış Sıramı beklerken iyi gidiyor zira hayvan gibi sıra var!.. Bu arada dolar almış başını yürüyor o ayrı konu AHA! 8 oldu! 8,3!.

PİNG! PİNG!

ALO!

Abi yanıma alacağım 3 şeyden biri eksik!

Hangisi?

Priz!

Ağaca monte-ledik ya olum!

Öyle mi? Süper!

KLIK!

GÜRR!

O ses ne?

Gök gürlüyor! Yağmur başlayacak zaar!

KRAŞŞ!

AÇIYYE!

Hem vejeteryan bir restoranda geliyorsunuz hem de hesaba itiraz ediyorsunuz! AH!

FA-KAT?!

KAP!

ŞAPIRT!

AYNI EVDE YAŞAYAN İKİ DEVLET MEMURUNUN MACERALARI.

Çabuk o bitcoin-leri bozdur! Apartman aldatı ödene-cek daha!.. Ne demek param yok...

Bitcoin-leri bozdu-ramam lan! Daha yeni aldım! Azı-cık bakiim coinlerime ay lav bitcoin!

-SON-

EMRAH ABLAK

dolar ne olur dersin?

asya piyasaları açıldığında bakmak lazım.

kaveci!

borgur abi?

asya piyasa-ları açılınca bize haber verin...

abi biz anlama-yız asya piyasasını

ne demek anlamayız lan!

anlayacaksın! g*t o ş!

aah!

o bilmez olum

ben bu borsaydı döviz di o işlerden hiç an-lamıyorum abi..

tamam.. sakin.. kaç dolarınvar senin?

oniki..

-bitti-

küresel iklim krizi gelince bi tek biz hamam böcekleri hayatta kalacaz..

biz?..

siz direktman ölüyonuz..

belki evrim geçiririz..

onu çoktan geçire-cektiniz... geç kaldınız. uç uç böcecik annen baban derken evrim-siz kaldınız siz...

ühü hühü...

ağlama! erkek ol biraz!

dooru diyosun abi...

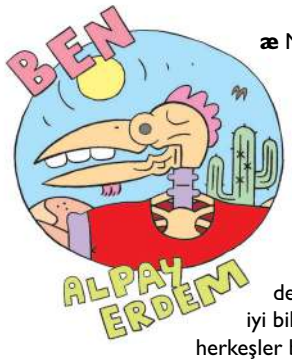
daha var iklim krizine... maka-rana bak... hadi uç uç böcecik..

annem?..

alacak olm... alacaklar terlik papuç.. konuştum ben... sttir git hadi!

ragırroll!..

-bitti-

æ Merhaba.

æ "Cucumber" ile "kuyu tandır" aynı şey.

æ Geçenlerde şahane bir tweet okudum. "Kavunun bütün çekirdekleri ortasında toplanmışken, karpuz neyi anlamadı acaba?" diye. Müthiş ya. Yemin ediyorum müthiş. O kadar güzel insansılaştırmış ki kavunu karpuzu, bir şey o kadar güzel olur. Kavun işi çözmüş gibi, karpuzun derdi ne acaba? Sevgili okurlarım çok iyi bilirler, karpuzdan nasıl nefret ettiğimi herkeşler bilirler. Ulan belki de nedeni bu lan. Karpuzun bu denyoluğu belki de karpuzdan tiskinmemin sebebi. Çünkü ben çok irdeledim bunu kendi içimde. Neden bu kadar tüylerimi diken diken ediyor bu karpuz diye. Sebebi bu belki de. Diyemiyorsun ki, belki de şurasında çekirdek yoktur diyemiyorsun. Her yerinde çekirdek olan bir meyve. Kabus gibi. Böyle başka bir meyve var mı. Meyve mi sebze mi, o da belli değil. Hiçbir yere koyamadığım, ayı gibi bir şeysin yani karpuz. Asilik sana yakışmıyor. Seni iyice çirkinleştiriyor. Hiçbir şeyin yakışmadığı bir şeysin karpuz. Ne yapsan olmaz. Bazen düşünüyorum, peki diyorum, çekirdekleri tıpkı bir kavun gibi ortasında toplansaydı, sever miydin karpuzu diye soruyorum kendi kendime, tabii ki sevmezdim diyorum sonra yine kendi kendime. Ne bileyim, içinin kırmızısı bile hayatı sorgulamama sebep oluyor. Peki diyorum, içi öyle kırmızı olmasaydı da, ne bileyim, en sevdiğin renk mesela, sarı olsaydı, sever miydin karpuzu diyorum kendi kendime, tabii ki sevmezdim, yine köşe bucak kaçardım kendisinden diyorum sonra yine kendime kendime. Peki diyorum, kabuğu öyle pis gibi yusyuvarlak ve yeşil olacağı yere, ne bileyim, kavun gibi, Amerikan Futbolu Topu gibi olsaydı, kabuğunun rengi de, kahverengi olsaydı, yani aslında karpuz kavun olsaydı, çünkü kavunu seviyorsun, karpuz kavun olsaydı, sever miydin karpuzu diye soruyorum yine kendime, hayır asla sevmezdim, çünkü onun aslında bir karpuz olduğunu bilirdim, kavun kavunsa sorun yok, ama kavun karpuzsa kimse kusura bakmasın, bu noktada kırmızı çizgiyi çekmek durumundayım diyorum yine kendi kendime. Deli gibi bir şey oldum ben bence. Velhasılıkelam, yaz geliyor, yaz gelmeden bu karpuz korkusu ruhumu anbean ele geçiriyor. Ben yazcıyım fakat karpuzsuz bir yazcıyım. Karpuzun olmadığı her yaz şahanedir. Benim yazlarım karpuzsuz geçer. Böyle çok acayip mutluyum ve tedbiri asla elden bırakmıyorum. Ass-la ama.

æ Hayatta bazen çözümler bulmak gerekiyor. Tam üç adet merdivenim vardı evde. Geçen haftalarda İsmail Hasta Ruh'a çizdiğim merdiven var ya, hah o. Eski ev gerçekten çok büyüktü. Yeni ev de büyük ama yeni evde merdivenler gözüme batmaya başlayınca merdivenlerden kurtulma arayışına girdim kendi içimde. Nasıl kurtulurum, ben bu merdivenlerden nasıl kurtulurum? Çileye yattım resmen. Merdivenlerden ikisini satabilirdim. Sattım. İnternetten cız. Fakat çok sevdiğim merdivenimi satamazdım. Üçü de aynı, sadece renkleri farklıydı. Sarı olanını satamazdım. O kalmalıydı evde ama aslında kalmamalıydı da. Ne yapmalıydım, ne yapmalıydım. Derken, o muştulu haber geldi. Çok sevdiğimiz bir arkadaşımız, bu yanlara taşınacak ve bize komşu olacaktı. Koşa koşa koştum merdivenle yanına. Hacım dedim merdivene ihtiyacınız olur şimdi sizin, ben bu merdiveni size bırakayım, işiniz bitince alırım dedim. Çok sevindi arkadaşım, gözleri doldu bu iyiliksever tavrım karşısında. Merdiveni aldı, birkaç gün sonra, işim bitti, gel al merdivenini hacım dedi bana. Dedim ya lazım olur, kalsın sende, alırım ben bir ara dedim. Böyle böyle merdiveni arkadaşıma iteledim. O kadar güzel oldu ki her şey. Merdiven benim, fakat bende durup yer kaplamıyor. Arkadaşımın evini, merdiveni muhafaza edebileceğim bir depo olarak kullanıyorum şu anda. Gerçekten benim yatacak yerim yok ama başlarım şimdi yatacak yere de. Bana huzur lazım, ben böyle huzurluyum.

æ Tek çizgi ekmek varken çift çizgi ekmek niye var. Neden ya, neden. Buna tek çizgi atınca da oluyor, sen buna niye iki çizgi atıyorsun a fırıncı. Kendini ayrı yorduğun yetmediği gibi, bize de sorun. Biz sandviç sevenler için büyük bir sorun çift çizgi ekmek. Güzel olmuyür. Tek çizgi ekmek nefis. İki kenardan doğru tepesini alınca muhteşem bir sandviçlik ekmek çıkıyor ortaya. İkiye böl, o da oluyor. Bir şekilde güzel oluyor tek çizgi ekmekle her bir şey. Çift çizgi ekmekle ise hiçbir şey olmuyor. Bize bunu neden yapıyorsunuz diye sormak tüm fırınlara. Lütfen ama.

æ Bi de anlamadığım, otomatik vites varken, manuel vites neden hala var, neden hala üretiliyor. Manyak mısınız lan siz.

æ Biraz önce kuzenim geldi eve. "Dedeme de uyuz oluyorum" dedi. "A-a, niye ki" dedim. "Abi çocuktum, köyde şımardım, dedemin tepesinde geziniyorum, ayı tokat attı bana" dedi. "Hiç kabul edemeyeceğim bir şey" dedim. "Benim de" dedi. "Yalnız" dedi, "annem babam bunu kabul etti, ben yediğim tokadın şokuyla öyle kalakalmışken, annem gülerek, suçunu biliyor, o yüzden ağlamıyor dedi bi de" dedi. "Ne acayipmiş" dedim. "Acayip tabi" dedi. Dedem öleli çok oldu, hiç sevgiyle anmam kendisini" dedi. "Hangi hakla ya, sen kimsin" dedi. "Vallahi haklısın" dedim. "Haklıyım tabi" dedi, gitti. Sustum. Güzel sustum.

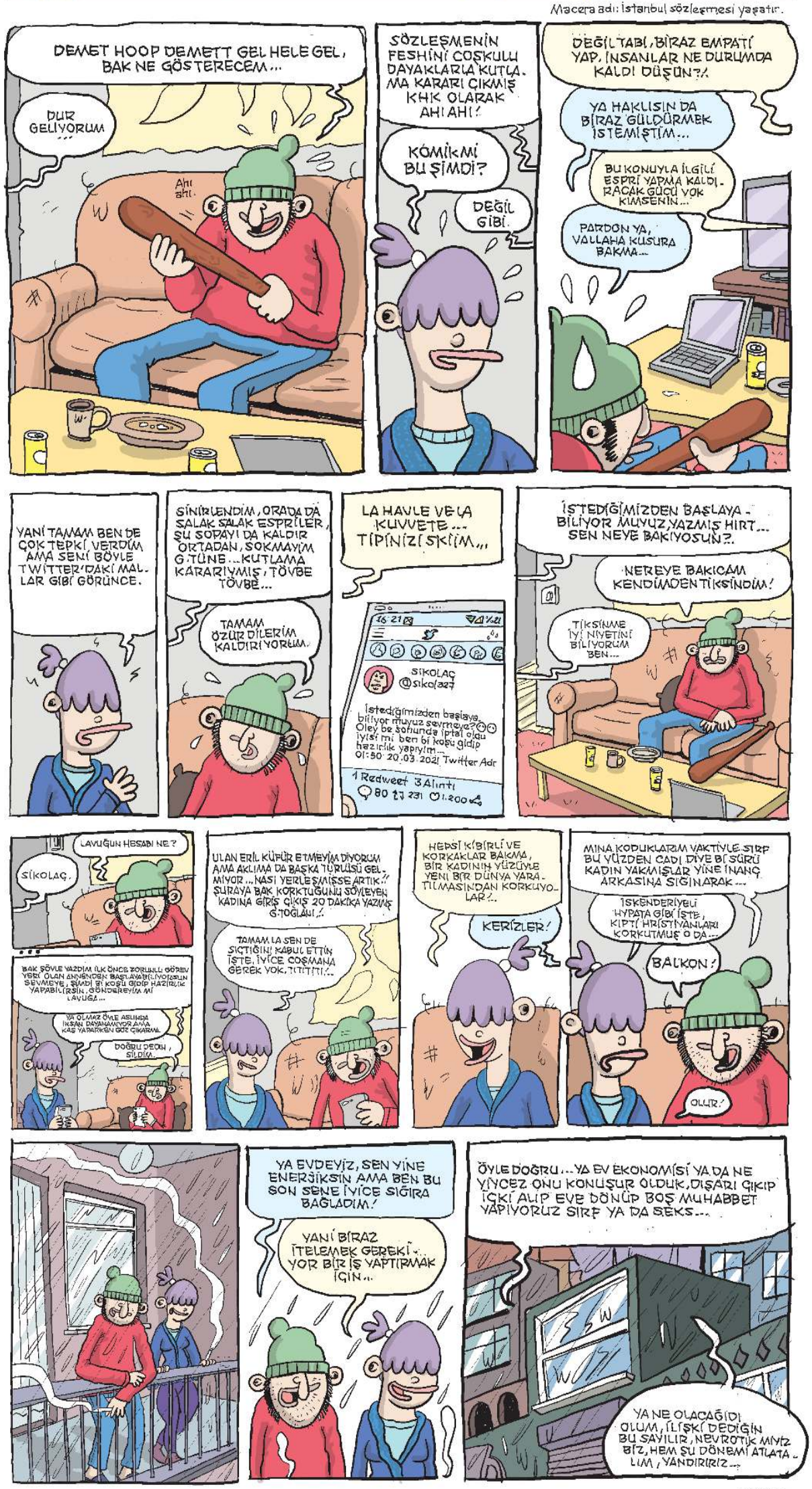
æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"
3 Nisan Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 17.00 / bilgi: 0538 399 39 12

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: İstanbul sözleşmesi yaşatır.

O SIRADA

ERMAN · ÇAĞLAR

Taksiye bindiğimiz gibi "maşallah çocuk sizin mi?" diye sordu taksici. Yanımda oturan Ferhan'a baktım, önce bir maşallah dedim, çünkü gerçekten iyi bir bebek, kafası yusyuvarlak. Sonra evden çıkarken takmak için tutturduğu sırt çantasına baktım. Ayı şeklinde sırt çantası var, ayıya da maşallah, bebek için sırt çantası düşünüp tasarlayan, akli dengeleri çitin bir o ucuna bir bu ucuna geçen, çitin öteki ucuna geçip sahibine bakan, sahibinin çitten geçemeyeceğini anlayınca üzülüp tekrar sahibinin yanına dönen enerjik köpekler gibi davranan anne babalara satmayı akıl eden bebek çantası üreticilerine de maşallah. Çocuk bizim, sırt çantası çocuğun. Pek çocuk sayılmaz, bebek gibi bir şey bu ya. Neden sonra sırt çantası şeklindeki ayının gözlerinde kaybolduğumu, taksiciye cevap vermediğimi fark ettim. Bebeğimizin annesi olan bebeğime baktım, o da Ferhan'ın kafasındaki polarlı bereye dalıp gitmiş kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Büyük ihtimalle taksinin içindeki sıcaklığı hesaplıyor, bereyi çıkartıp çıkartmamamız gerektiğine karar vermeye çalışıyor. Bereyi çıkartmamız iyi olabilir, taksinin içi araba kaloriferinin kokulu sıcağıyla kutsanmış, camlar buğulandırılmış. Büyü gibidir, sihir gibidir taksi kaloriferi. Camları buğulandırır, zihinleri bulandırır, dış dünyayı yok eder, taksinin içinde yeni bir coğrafya inşa eder. Taksiciye hala cevap vermediğimi fark edip heyecanla "bebek bizim abi" diye bağırdım, Ferhan'ın kafasındaki bereyi çıkarttım.

Ferhan beresinin çıkartılmasını iyi karşılamadı. Aslında kendisine sormadan kafasındaki bereyi çıkartan insana verilecek normal tepkiyi verdi, bağırdı. Bundan iki ay önce iradesi yoktu, şimdi var sanırım. İradesi var ama parası yok, sabahları yataktan kendi kalkıp giyinecek motivasyonu yok, kahvaltı hazırlayıp yemek için gerekli bilgi birikimi yok. Benim de öyle dönemlerim olmuştu, yargılanmak istemem bu yüzden de kimseyi yargılayamam. Bereyi geri taktım, bebeğim "kafası terleyecek çok sıcak taksinin içi, bereyi çıkartmamız lazım" dedi. Tamam, sakin ol. Terden kafası üstü küçülmeden, mükemmel yuvarlaklığı bozulmadan bereyi çıkarmak için bir planım var, her şey kontrol altında. Her şey kontrol altında derken, küçük kontrollerden bahsediyorum. Son iki yıldır çok ufak kontrollerle idare ediyoruz. Önümüzdeki beş dakika içinde gerçekleşecek olayları kontrol edecek kadar kontrol altında. Taksici olaya dahil olmak adına "baksana adama sen babası, kocaman olmuş itiraz ediyor" dedi eti kemiğinden ayıracak bir neşeyle güldü. Neşen daim olsun taksici, biz o bereyi giydirmeye çalışırken iki üç ufak sinir krizi geçirdik. Birinde ben kötü oldum, Ferhan'ın yanında bebeğime "ben sinir krizi geçiriyorum" diyemeyeceğim için bakışlarımla anlattım, gözlerimi çok hızlı kırpıştırdım. Bebeğim de, "tamam ben giydiririm, sen biraz içeri git" der gibi baktı. On dakika falan balkonda durdum, iyi geldi. On dakika sonra içeri girdiğimde bebeğimle Ferhan'ı yerde karşılıklı sessizce oturur halde buldum. Bebeğimin elinde Ferhan'ın yuvarlak kafasına geçirmeye çalıştığımız bere vardı, parmak eklemleri bereyi sıkmaktan bembeyaz kesilmişti. "Tamam sen biraz içeri geç, ben giydiririm bereyi" anlamında omzuna dokundum. Gençken internetten sinir krizi geçiren insanların videolarını izleyip çok gülmüştüm, sanırım evren buna razı gelmedi. Şimdi bak yüzüme yüzüme gülüyorlar.

Taksicinin "kaç yaşında abisi?" sorusuyla taksinin içine geri döndüm. Tam bilmiyorum, bayadır var çocuk. Biliyorum da tam bilmiyorum. Önce bere işini çözelim, sonra onu da hatırlarım. Kafamı Ferhan'ın yuvarlak kafasının seviyesine indirdim, göz temasını sağladıktan sonra "Ferhan, bereyi çıkartmak ister misin?" diye sordum. İnanılmaz ama tak diye çıkarttı kafasındaki bereyi, bana verdi. Bu bereyi görüyor musun taksici? Bu bere değildir, bu insan iradesinin vücut bulmuş halidir, kendi başına kararlar vermeye karar vermiş bir bireyin nüfus cüzdanıdır. Bebek de yirmi aylık, ya da yirmi iki tam sayamadım ayları. Kaloriferi kapat biraz şimdi, terden mahvoldum, Ferhan'ı giydirirken giyinmek istemediği için "bak baba da giyiniyor, bak ben de polar mont giydim, bak babacık da üstüne kaban giyiyor" diye sekiz kat giyinmişim. Evden çıkarken çıkartırım, çaktırmadan soyunurum diye düşünmüştüm ama kapıdan çıkarken de başka olaylar oldu, unuttum soyunmayı. Kaloriferi kapatalım.

mustafa Satıcı

FURKANÖZÇOBAN

PINHEAD

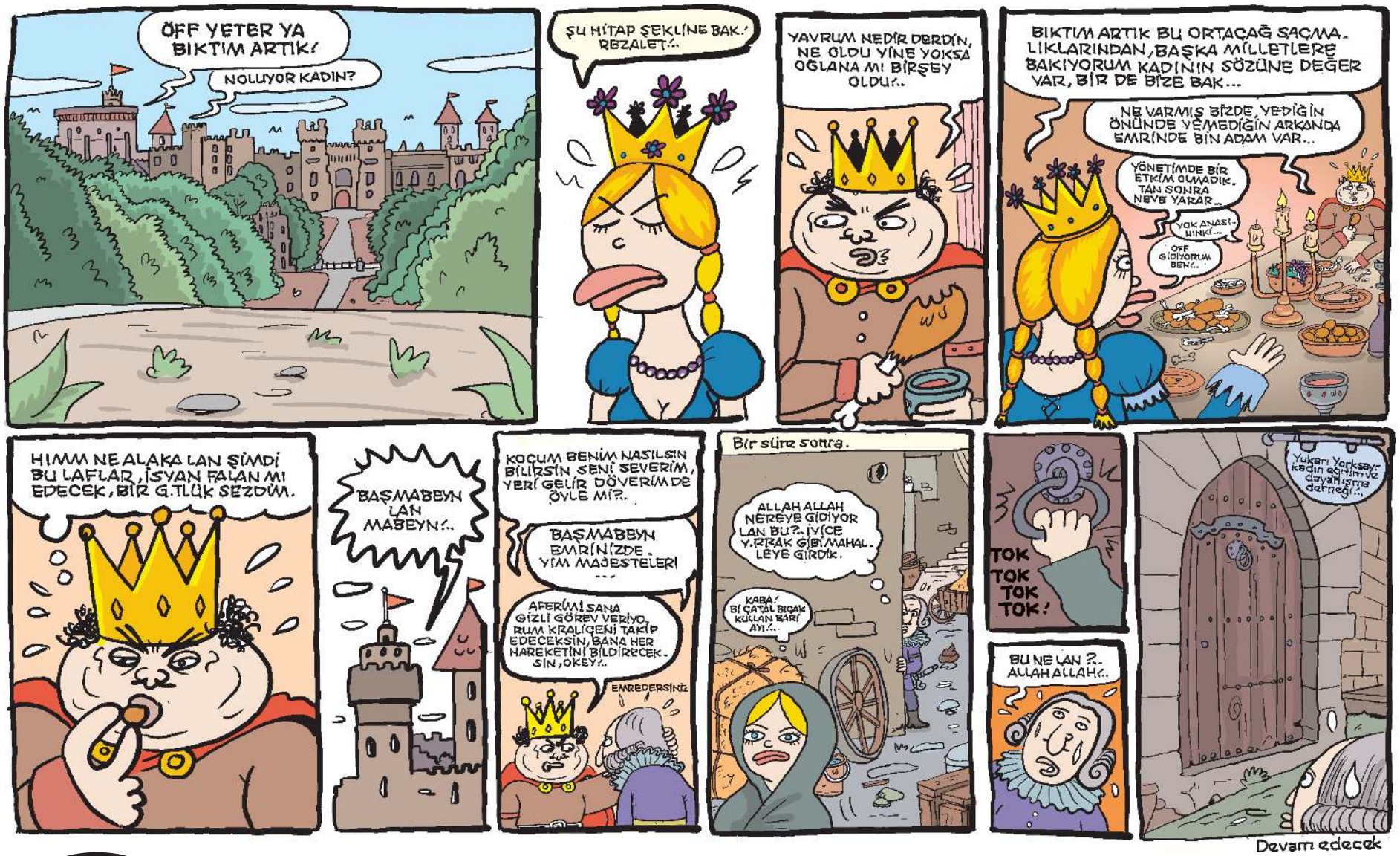

KRALİYET AİLESİ

Çetkin Gülmen

Devam edecek

"teknelere binişimizi hiç unutmam
iyi bilirim suyun ayırma kuvvetini"
- Turgut Baygın, "Bulutun Getirdiği Mektup" şiirinden

YEPYENİ ANAYASA

1. Türkiye, candır! Tanısanız çok seversiniz...

2. Türkiye Cumhuriyeti, bağımsız bir devlettir. Biraz da bakımsız bir devlettir...

3. Türkiye Cumhuriyeti, aynı zamanda bir Külliye Cumhuriyeti'dir...

4. Külliye Cumhuriyeti'nin başkenti Kırıkkale ya da Çankırı değildir. İstanbul hiç değildir. Başsemti ise Beştepe'dir...

5. Külliye Cumhuriyeti; laik, sosyal ve sempatik bir hukuk kuşudur...

6. Külliye Cumhuriyeti, 1071'den beri milli birlik ve beraberliğe meftun bir ülkedir...

7. Külliye Cumhuriyeti, dış güçlerin daimi hedefi olan bir iç güçtür...

8. Külliye Cumhuriyeti'nde yasama Bay Recep'e, yürütme Tayyip Bey'e, yargı ise Sayın Erdoğan'a bağlıdır...

9. Sekizinci maddenin değiştirilmesi teklif etmeyi geç, akıldan bile geçirilemez...

10. Külliye Cumhuriyeti'nin hedefi 'gelişmiş' değil, 'gelişmekte olan' bir memleket halinde yaşamaktır...

11. Külliye Cumhuriyeti, samimiyet noktasında en kalbi duygularla yönetilir ve insanlığı sizden öğrenecek değiliz...

12. Resmi melodimiz İstiklal Marşı'dır, kaydı bulunmadığı hallerde "Beraber yürüdük biz bu yollarda" şarkısı, teyemmüm misali çalışır vaziyettedir...

13. Davos, daha da gidilecek yer değildir...

14. En az iki kardeşi olmayan çocuklar, oyunlara ve mahalle maçlarına alınmaz...

15. Sınav sistemi 'BDZBSY' olarak netleştirilmiştir. (Açılım: Bu Dünya Zaten Bir Sınav Yeridir...)

16. Açılım olacaksa, ancak 'dize kadar' olacaktır...

Çizim: Arif Buz

17. Seren Serengil'in yeni bir beyaz sayfa açması yasaktır...

18. Cumhurbaşkanlığı seçimine play-off uygulaması getirilecek, sonuncu olan aday vatandaşlıktan çıkarılacaktır...

19. Masumiyet Müzesi'nin adı Maske-Mesafe-Temizlik Müzesi olarak değiştirlmiştir...

20. Partiler gerektiğinde kapatılacak, olmadı o partiye oy verenler Malta'ya sürülecektir...

21. Piyasların kırılgan olması yasaktır, piyasalar hep delikanlı olacaktır...

22. 'İstanbul Sözleşmesi' kaldırılmış, yerine 'Kanalistanbul Sözleşmesi' getirilmiştir...

23. Dünya, beşten büyüktür... (Sen kimsin ya çarpı beş)

24. Tabelalar, Türkçe olacaktır, öncelikle 'tabela' kelimesinin Türkçe karşılığı bulunacaktır...

25. 'Andımız' kaldırılacak, yerine inşaad sekdörünü canlandırmak niyetiyle 'Randımız' belagati vücuda getirilecektir...

26. Eşcinsel evlilik yasaktır fakat istinai olarak Özdemir Erdoğan-Alpay evliliği tolere edilecektir...

27. Kadına şiddet konusunda erkek barbarlığının yetmemesi durumunda "Şiddet Sepeti" uygulaması devreye sokulacaktır...

28. Devlet Bahçeli'ye "Küçük Enişte" unvanı verilecektir...

29. Katar'ın katkısı ve arzusuyla "Ümmi Savunma Bakanlığı" oluşturulacaktır...

30. Amerika Sırnaşık Devletleri ve NATO'ya, Kraliçe İlelebet ve gizli işsiz kocasına ve de Netanyahu ile çaçaron karısına saygıda kusur edilmeyecektir...

31. Ceren Hindistan'a zengin ve koca kafalı bir sevgili bulunacaktır...

32. Yeni anayasanın son hali Elif Şafak'a yazdırılacaktır... (Göklerden gelen bir kararname vardır!)

33. Yirminci yüzyılın iktidar yanlısı Mehmet Barlas, yirmibirinci yüzyılın yandaşı Ahmet Hakan Coşkun, yirmiikinci yüzyılın yancısı ise Nagehan Alçı-Rasim Ozan Kütahyalı çiftinin soyu olarak netleştirlmiştir...

(devam eder de etmez de!)

vedatozdemiro@gmail.com

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Gece yarısı elbiselerim,/ Ayakkabılarım üstüne/
Düşen ay ışığı."

Necati Cumalı

Çocuklar robotları sever. Ben de bayılırdım. Oyuncak robotlar henüz ortalıklarda yok. Varsa da belki çok zenginler için; nerede bulunur bilen yok. O yıllarda Beyoğlu'nda Japon Mağazası diye ünlü bir oyuncakçı; onun vitrinlerinde dahi rastlamamıştım. Bulsan da yürüyeni mürüyeni yok. Filmlerde görmüştüm sadece. Onlar bile içi insanlı sahte robotlar. Bir nevi orta çağ zırhı. Bildiğimiz dünyada sadece bebekler var; o vakitler… Kıpırtısız. Camdan gözleriyle öylece boşluğa bakıyorlar. Lüle lüle saçları…("Taş Bebek" denirdi) İnsan gibi hareket etsinler," kıpırdasınlar" isteği binlerce yıllıkmış. Hep istenmiş öyle meğer. Sonradan öğrendim. Bizler gibi hareket eden, yürüyen heykeller.

O işlerin (heykelciliğin de) piri binlerce yıl öncesinden; yarı gerçek yarı mitolojik kişi: mekanik ustası Daidalos. Atina'lı. Onun ünlü hareketli heykelleri. (Platon'un Menon Diyalogları'nda o heykellerden bahsediliyor) Daidalos testere dâhil bir sürü aletin de mucidi.(İşin magazinsel renkli kısmı şu; bir boğaya aşık olan kraliçe Pasiphae, kendisinden o boğayla çiftleşmesini mümkün kılabilecek bir mekanizma yapmasını ister. Sonuç? Yapar ustamız; kraliçeye içine girebileceği tahtadan bir inek maketi tasarlar. O iş gerçekleşir.) Daidalos yirminci yüzyılda ortaya çıkan Kinetik /hareketli heykeller akımının da ilk öncüsü sayılıyor. Kadim "Robot" tutkumdan izler de taşıdığını sandığım bir özel ilgiyle Kinetikart'ı da büyük bir merakla izledim hep. Büyüyünce. En son Reuben Margolin'in tavandaki bir mekanizmaya iplerle asılı tahta parçalarından olma; boşlukta yağmur damlaları, su dalgaları gibi hareket eden heykelleri... Onlara bayıldım. Meraklısı mutlaka görmeli. Sihirli işler... (ted.com'da sanatçının alt yazılı bir konuşması ve işlerinden örnekler olan video) Benim büyülenerek izlediğim diğer büyük Kinetik heykel sanatçısı Hollanda'lı Theo Jansen. İşleri mucizevi… Üstadın rüzgâr gücüyle kıpır kıpır hareket eden, koskoca tuhaf yaratıklara benzer o çeşit çeşit sihirli heykelleri, onların boş kumsalda tıkır tıkır yürüyüşleri…

The Day the Earth Stood Still/ Dünya'nın Durduğu Gün 1951

" STRANDBEEST EVOLUTION 2017" başlıklı Youtube videosunda izlemek mümkün. Meraklısı bir yana, modern heykel hiç sevmem falan diyen de bir bakmalı. Öyle böyle değil… Robotlara dönersek; Asimo'ya kadar hâlâ büyük bir sempatiyle, bir yakın akrabammış gibi sevdim onları. Taa ki geçen yılbaşı Boston Dynamics'in yeni yıl dansı yapan o robotları… (ne kutlanılacak yıldı ama ha, yakışmış) Onları görünceye kadar. Oraya kadarmış.

İlk defa tedirgin oldum.(İçimdeki çocuk taa içerilere kaçtı) Asimo'nun öyle yürürken birden düşüp, düştüğü yerde öylece kaldığı, debelendiği falan da oluyordu. Bazen. O ufak tefek mazlum, gariban hali... Okul çocuğu gibi sırtındaki o koca çanta... Diğeri; (bir ameliyatın tam ortasında kalkmış gelmiş gibi) beyni yarı açık, donuk bakışlı, şaşkın kadın robot: o da epey acıklıydı.(Sophia) Zaten yarım vücutlu…

Ama bunlar… Bunlar bambaşka. Bizim elimizden gelenden çok daha karmaşık hareketler… Daha dengeli, daha kontrollü... "Ustasını geçemeyen çırağın allah belasını versin" demişti Leonardo. Bizi geçiyorlar işte. (Kolay, onun için öyle demek, o en büyüğüydü. Hiçbir çırak tarafından geçilemeyecek, çok iyi biliyor) Hiç hoş bir duygu değil. Değilmiş. Bir sıçrama olmuş. Danstan çok bir tehdit gibi algılıyor insan. Rüya değil, film desen o da değil. Ürpertici. Hep dans mı edecekler? Hangi gariban ülkenin sokaklarında ne çeşit danslar ettirmeyi planlıyorlar acaba onlara… Elleri hep öyle boş mu olacak? Hayal etmek çok güç değil…

Theo Jansen'in hareketli heykellerinden biri

Herneyse,

Yazıyı Cizre doğumlu Arap âlim El Cezeri'nin de, günümüzden yaklaşık sekiz yüzyıl önce hareket eden, mekanik, insan biçimli "robot"lar yapmış olduğunu ekleyerek bitireyim…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

USLU ÇOCUK

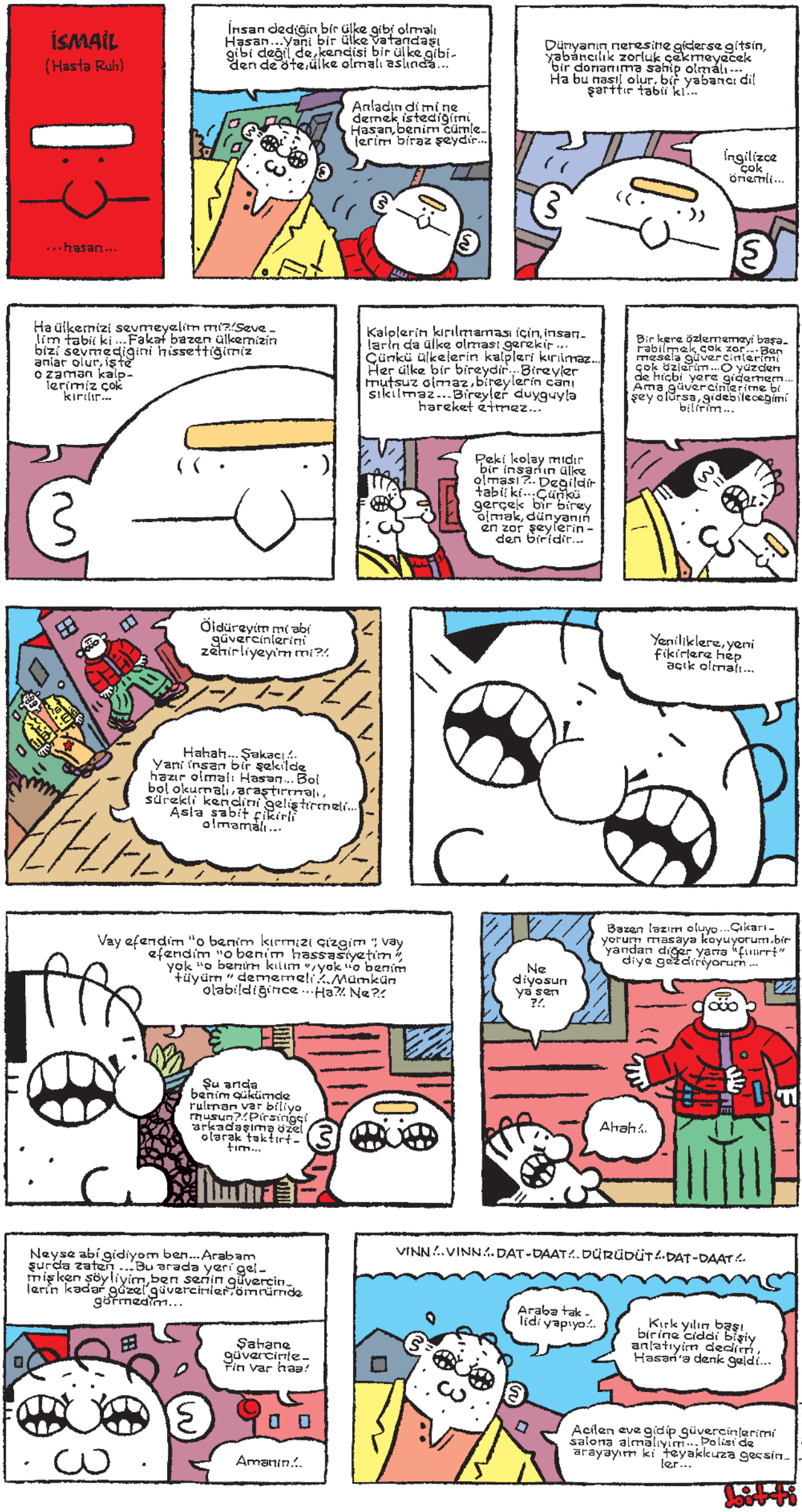

Hayallerle yaşıyorum

Son sürat bir yere gidiyoruz. Nereye gidiyoruz? Arabanın içindeyim. Cam açılmıyor, kapı kolu yok, Ferhan Şensoy'un da zamanında Ferhangi Şeyler'de anlattığı çolak bir sarı öfkenin içinde gibiyiz. Piston düşmüş zaten. Şoföre bakıyorum, bana dönüp "Lan bu manyaklar deli gibi kullanıyor muaaagggo" diyor. o sırada kadranda 240'ı görüyorum. Tüplü ve öfkeli ve cahil galiba. Radyoda acayip margarin pop bir şey çalıyor. Vokaller sürekli intikam alan bir aşk hikayesi gibi. "Lan olm aşkınızın sonunda neden intikam alıyorsunuz, insan gibi sevin birbirinizi, sevgi işini çözemezseniz de ayrılır arkadaşlığa devam edersiniz" diye içimden düşünüyorum.
Sarı öfke şoförü "Ben bu muagodumun sığarasına çok karşıyım tamam mı lan sayın muagggıym" diyor ve hayvan gibi bir mesale yakıyor. Trafikte Türk otobanlarında şeytanla dans ediyoruz adeta. Otoban da otoban gibi. Geçiş garantili, şoför bana dönüp "Geçmesek de parasını biz veriyoruzmuuaagoym" diyor… Yanda Martı gibi bir şeye binen iki genci geçiyor. Şoför bu defa "Bunlar birbirini de zokayordur, adam adama bayan bayana cinsel yapıyorlar, benim eniştemi de cinsel yaptılar böyle böyle, şimdi eniştem o biçim oldu, bunların hepsi cehennemde yanacak muaagoyym" diyor. O sırada 3 tane hayvana çarpıyor öldürüyor.
Kendime gelemeden ani bir frenle duruyoruz. "Abi ben bundan sonrasını gitmem trafik var muaagym" diyor. Yolun ilerisi otoban. Otobanın ortasında beni indiriyor. Taksimetreye bakıyorum, la Avrupa'da Yuro üzerinden versem anca o kadar yazar. Hani Fethiye, Alaçatı, Kaş gibi yerlerde indi bindi 50 lira ya… Hoş geçen hafta sonu başlarken cuma akşamı 100 lira olan cepteki param, şimdi bir şekilde 89 liraya düşmüş… Ya neyse küfürbaz ama kendisine sorsanız aşırı iyi ve güzel ahlaklı şoföre parayı uzatıyorum. "Abi bozuğum yok, helal et" diyor ve ekliyor "Zaten var ya şu aralar durumum çok kötü, şu yüzüğümü satıcam, o kadar dardayım" diye de ekliyor. "Ya hadi iyi tamam" diyorum, ısrarla "Helal et abi" diye darlıyor. Yavşak. Zaten dolandırmışsın, iki kilometre için ebesinin nikahı gibi para istiyorsun, taksimetrede de hırsızlık yapıyorsun, para üstü de yok. Oysa ki işin bu. Bi de kelle koltukta kullanıyorsun, üstüne bir de "Helal et" çekiyorsun. Hırsızların favori lafı bu olmalı. Hırsızlık yapmakta sorun yok, tek sorun karşıdan "Helal olsun" lafının gelmemesi sanki. Ya bu adamın neresi güzel ahlaklı olur, inanamıyorum… Bıkmış bir şekilde "Helal olsun iyi tamam" diyorum, bana dönüp "Abi buraların belediye başkanı oldum, bi ihtiyacın olursa, beni ararsın, bi tur atarız, işini de görürüz" gibi bir laf ediyor… Bu adama kim yetki vermiş ya? İnanasım gelmiyor ama indiğim yerde herifin meymenetsiz suratını posterlerde görüyorum. Vay anam var…

İndiğim yerde bir sürü insanla karşılaşıyorum. Hepsi de kendilerini oraya bırakmış yalancı, dolancı, üçkağıtçı, hiçbir işe yaramadığı gibi hepsinin de hayatını tehlikeye sokmuş saçma sapan adamlar tarafından getirilmişler. Hepsi de benden genç. Çocukları yanıma topluyorum, elime darbukamı alıyorum ve şu türküyü söylüyorum…

Hayal et there's dolar yokmuş
Düşününce oluyor
Kur yok, döviz de
Üstümüz ise büstümüzzz
Imagine all the bakanssss
Livin' for milletimizzzz

Imagine there's no yasaks
Çok da zor değil aslında
No yandaş, no atanan…
And no cehalet , too
Imagine bütün halklarrrr
Barış içindeeee

Bana hayalperest diyebilirsin
Fakat yalnız değilim ki
Umarım bir gün sen de gelirsin
Ve tüm dünya artık rahat eder

Tek Kişilik Yatak

Çeşme'de ucuz bir pansiyondayız. Sıcak su akmıyor dediğimde pansiyonu işleten yaşlı teyzenin, "Bazen akmaz" diyerek cevap verdiği, çözüm üretmek için kılını bile kıpırdatmadığı ve bir tatilci buraya kadar gelmişse bunları zaten göze almıştır, almasa bile parası başka bir pansiyona yetmeyeceği için bana muhtaçtır rahatlığı ile ortalıkta dolandığı bir pansiyon burası. Bir adet tüplü televizyon, bir adet çalışmayan klima ve bir de çift kişilik yatak var. Tüplü televizyondaki cızırtılı yayını takip ederken perdelerle göz göze geliyorum. Konuşamıyorlar ama burada olmaktan onlar da memnun değil. Lüks bir otel odasının camlarında asılı olmayı tercih ettiklerini gayet iyi anlayabiliyorum. Bunu en az perdeler kadar ben de istiyordum.

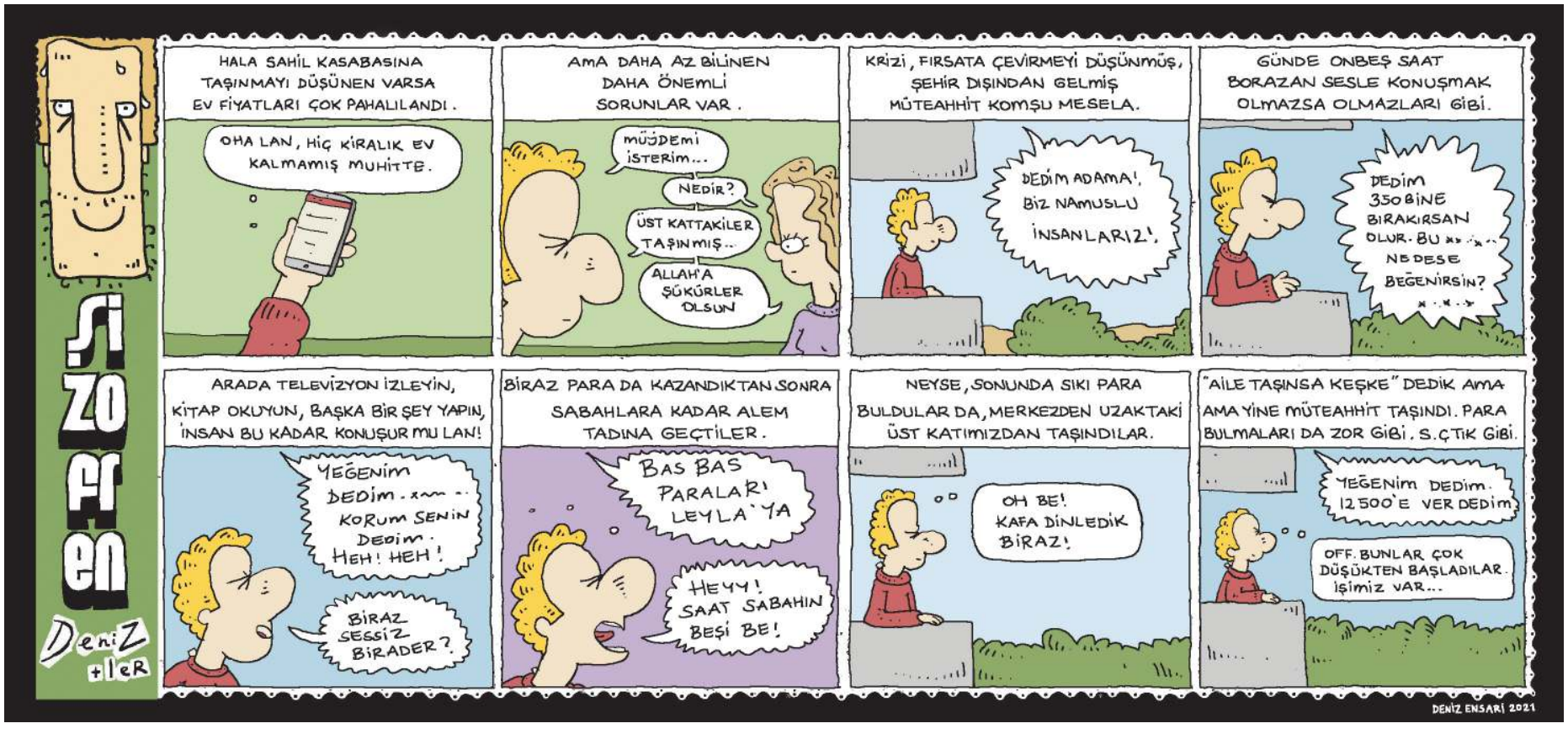
Ben perdelerle sohbet halindeyken kız arkadaşım, canı sıkılmış olacak ki sabah yaşadığımız kavgayı ve bu kavga esnasında takındığım tavrı hatırlatarak yeni bir kavga başlatma çabası içerisindeydi. Gösterdiği bu çabayı desteklemek ve yeni bir tartışmaya daha güçlü bir şekilde karşılık verebilmek adına yerimden doğrularak ayağa kalktım. Ayağa kalkmakla da yetinmedim ve küçücük odanın içerisinde sanki çok sinirliymişim gibi ileri geri yürümeye başladım. Oda küçük olduğu için yol da çabuk bitiyor ve sinirimi tam manasıyla yansıtamıyorum. Geriye dönüşlerim maalesef normalden daha erken oluyordu. Eğer daha büyük bir odada tartışıyor olsaydık uzun uzun yürüyebilir ve daha sinirli görünebilirdim. Bu ucuz pansiyondan herhangi bir konuda verim alamıyordum.

Sabahki kavgamızda kız arkadaşım daha fazla dayanamayıp "Ben hava almaya çıkıyorum. Biraz yürüsem iyi olacak yoksa sinirden çatlıcam" diyerek kapıyı aralardı. Bir kadının sinirden çatlaması bana şovmenlik gibi geliyor. Bunu dile getirecek cesaretim olmadığı için içimden "Yap bakalım şovunu, sahne senin güzellik" dedim. Tam kapıdan çıkmak üzereyken "Gelirken 5-6 tane de bira alsana be" demiş bulundum. Buna bu kadar kızacağını nereden bilebilirdim? Kapı suratıma çarpıldıktan sonra kız arkadaşım odayı terk etti. Ben kavgaya dair herhangi bir şey düşünmedim size yemin ederim. O an tek düşündüğüm şey acaba bira alacak mı oldu. Mesaj atıp tekrar tekrar hatırlatmak istedim fakat onu daha fazla sinirlendirebilirdim.

Sabahın erken saatlerinde yaşanan kavgamızda benim hatam, kavgalı olmamıza rağmen bira isteyebilecek rahatlığa sahip olmammış. Şu an, sabahki kavgadaki rahatlığımı tartışıyoruz ve ben bu tartışmayı ayakta takip ediyorum. Kız arkadaşım ise çift kişilik olduğu iddia edilen yatağın üzerinde. Bu arada üşenmeyeceğinizi bilsem, 10 kişilik bir ekip kurun da yatağa bakmaya gidelim derdim. Üşeneceğinizi bildiğim için böyle bir teklifle gelmiyorum size. Bana soracak olursanız bu yatak çift kişilik falan değil. Fakat pansiyonu pazarlayan teyzeye bunu anlatmak imkansız. Yatağına ve pansiyonuna her şeyden ve herkesten daha çok güveniyor. 10 kişilik ekibi arkamda bir destek olsun da yatağı eleştirelim, yerden yere vuralım diye istemiyorum yanlış anlamayın. Sadece siz de bir bakın, mutlaka hak vereceksiniz diye düşündüğüm için böyle bir şey aklıma geldi ama ondan da vazgeçtim. Bu yüzden yazının sonraki bölümlerinde eğer yataktan bahsedecek olursam tek kişilik yatak olarak isimlendireceğim.

Kız arkadaşım, tek kişilik yatağın üzerinde otururken bir yandan çarşafı diğer yandan yastığı yumruklayarak benden daha sinirli olduğunu göstermeye çalışıyor. Onu biraz izlediğimde yastığa duyduğu öfkenin, çarşafa duyduğu öfkeden daha fazla olduğunu fark ettim. Yastığı daha hırslı bir şekilde yumrukluyor ve bazen suratına bastırıp "Rahatlığını s*keyim. Ya ben senin rahatlığını s*keyim" diye bağırıyordu. Kendi kendine uyguladığı müthiş bir sansürdü bu. Yastığı elinden alıp ben de yapmak istedim aynısını. Fakat şu an elinden alınacak herhangi bir şey onu daha fazla sinirlendirebilirdi. O yüzden sadece yürüyor ve ara sıra durup onu izliyordum. Kız arkadaşım, kavgalarda onun kadar sinirli olmamı istiyordu sanırım. Fakat ben bu tür olaylarda genellikle rahat olan tarafta yer almayı tercih ediyorum.

Yıllar önce yaşadığımız bir diğer tartışmada bu kez sinirini sırt çantamdan çıkarmaya çalışmış ve ben de "Telefon var içinde onu alayım öyle fırlat" dediğim için daha çok sinirlenmişti. O an telefonumu düşündüğüm için bir kez daha suçlanmıştım. Tartışmalarımızda onun arzuladığı uyumu bir türlü yakalayamıyoruz. O, kavgaya sıkı sıkı sarılıp odağını kaybetmiyor ve hakkıyla yaşıyor, yaşatıyor. Burada sorunlu taraf benim. Yeteri kadar vermiyorum kendimi ve odak noktam haline getirmekte zorlanıyorum. Bunu çözdüğümde inanıyorum ki daha sağlıklı bir ilişkimiz olacak ve hayalini kurduğu kavgaları edeceğiz.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 24 MART 2021 | Sayı: 706

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. *Bahçelievler-İstanbul* 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
UĞURCAN ORTAM'I BOĞAZDA ŞEKİL Bİ KAFEYE ÇAĞIRMIŞTIR

